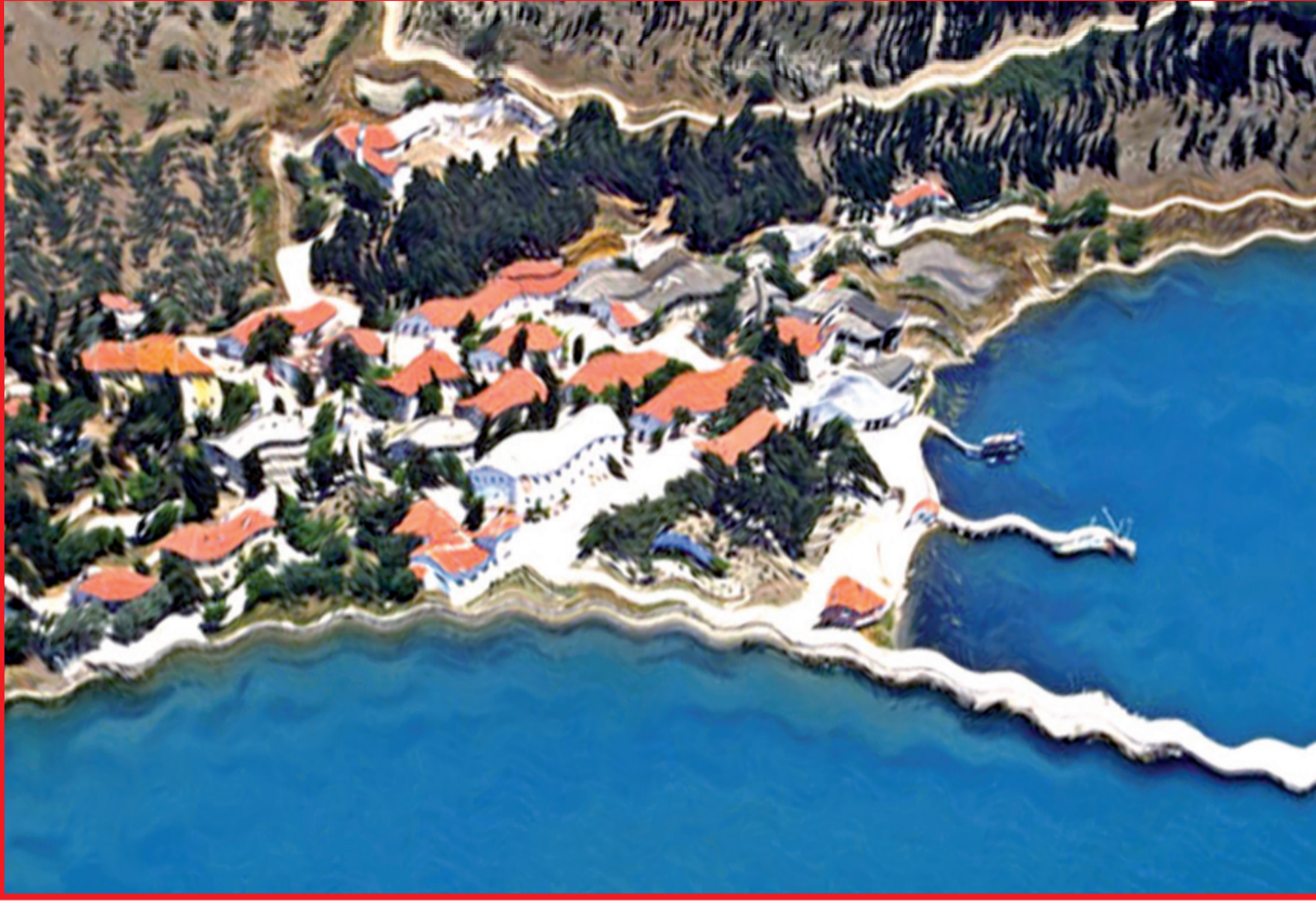

Bir 'ada' yolculuğu sırrı

● Nihayet sıra bana geldiğinde şifreli çelik kapılardan ve askerlerin eşliğinde bir salona götürüldüm. Önderlik benden önce getirilmişti ve kapı açıldığında beni ayakta beklediğini gördüm. Yaşadığım onca gerginlik ve heyecanı Önderliğin gülyüzü ve rahatlığı alıp götürdü. Anlattıklarının hiçbirini bireysel değildi. Bana en çok kadının özgürlük mücadelesinin neden olması gerektiğini ve benim bu mücadelede neden yer almam gerektiğini anlattı. O görüşmeden sonra hayatımdaki en zorlu dönemeci aşmıştım.

O sömürge bir ülkeye dair kurduğu düşleri gerçekleştirmek için köyü terk ettiğinde ben henüz bu evrende yoktum. Kimsenin adını bile duymadığı o köyün bir ferdiyim sadece. Zaten bunun ne önemi var ki. Her hücreni toplumun geleceğini inşaaya yatırımlar buldukları mekan, zaman ve aile ilişkilerinin ötesine taşarlarlar ve toplumsal bir kimlik kazanırlar. Nerede doğdukları önemli değildir, kimlerle akraba oldukları, bir kez olsun dönüp arkalarına bakmamışlardır hakikat yolculuğuna çıkarken. Geride bıraktıklarına da bir yol açıtır. Ya ardları sıra yürürsün ve hakikat yolcusu olmanın bedellerini göze alırsın ya da geride bıraktıkları olarak kalıp, sıradanlığın ömrünü bir mum gibi eritmesini izlersin. Kendi ömrünün seyircisi olursun.

Hep bu ikilem arasında büyüdüm ben. O'nun da soluduğum bu havayı bir zamanlar solumuş olduğunu bilmek bile heyecandırır beni. O'na inanan milyonlardan biri mi olmalıydım, yoksa sadece aramızdaki kan bağı ile mi övünüp yetinmiydim. Bu efsanenin başladığı bir mekanın parçası olmak bu ikilemin başlangıcıydı. Yaratılış günlerine tanıklık edenler vardı ve her sohbet dönüp dolaşıp ona gelirdi. Şimdi milyonları peşinden sürüklüyordu ama O da bizim gibi bu köyün yollarını arşınlamıştı, buradan esen rüzgarlar da O'nun kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Yaşlıların hüzünlü gözlerine takılmıştı çocuk gözleri.

Kendi sınırlarının ötesine taşmak

Ben Önderliği hep böyle hayal ederdim. Kendi yaşamımın tekdüzeliliği ve sınırlarının ötesine taşmaktı O'nu düşünmek. İki yönlü bir düşünüştü bu. Birincisi bir halkı ölüm uykusundan uyandıran bir Önder olarak milyonların payına düşen o gururu paylaşmak -doğrusu çocuk aklım o zaman bu kadarına yetmiyordu-. İkincisi -ki ağır basanı buydu- O'nu kendime diğer aile fertlerinin hiçbirinde görmediğim bir rol model olarak seçmekti.

Kürtler'in yüzyılın en amansız sınavından geçtiği o 'Kara Gün'ü yaşamımın dönüm noktası olduğundan habersizce karşıladık. Her Kürt gibi öfke, kaygı ve sisler arasından bize tebessüm eden bir umutla karşıladık o günleri. Uzağında kaldığımız, Önderliğin çoktan bir halkın geleceğine feda ettiği kan bağının Kürdün de benim de yaşamımda kader tayin edici olduğunu bilemezdim. Herkesi kendisine dahil eden, sürükleyen ve arındıran o akışa ben de dahil olmuşum artık. Televizyonlardan izlediğimiz komplo süreci sadece Kürdün değil, benim de köyle sınırlı olan hayatımın akışını değiştirdi.

Aile görüşüne açılan İmralı Adası

İmralı Adası aile görüşlerine açıldığından bu yana hayatımın her anını sorgulama, baş döndürücü bu değişime anlam verme, sınırların dışına taşma eğilimi bir girdap gibi beni içine çekti. Önderliğin anne

ve babası yaşamadığı için sadece birinci dereceden akrabalarının görüşmesine izin verilmişti. Yani üç kardeşine. Milyonların elde etmek için neyi var yoksa feda edebileceği bu imkan annemin elindeydi. Annem okuma yazma bilmeyen, fazla politik olmayan ve eşini erken yaşta kaybetmiş bir kadındı. Yani hayata karşı savunmasız, tek dayanağı çocukları olan, onlar için yaşayan, boyun eğen ama gerektiğinde baş kaldıran bir kadın. Konu çocuklarını korumak olunca başkaldıran, boyun eğmeyen annem İmralı Adası'na ziyaretlerinden sonra bambaşka biri oldu. Annemi köy odasında, daha önce aralarına dahil olmadığı bir topluluğa (amcalarım, yakın köylerden gelenler) kendinden emin bir tavırla ziyaretin ayrıntılarını anlatırken görmek beni müthiş gururlandırdı. Ve ben annemde var olduğunu bildiğim bu cesaretin, açık yürekliliğin açığa çıkmasından gayet hoşnuttum. Bunun o ziyaretlerle bir bağı olduğunu çıkarsayacak kadar da büyümüştüm.

Dilek ÖCALAN

İşareti alır almaz koşar adım ilerleyecektim

Liseyi henüz bitirmiştim. Sınırları aşmak benim açımın hem giderilmesi gereken bir merak hem de ürküten bir gerçeklikti artık. Başka bir şehirde üniversiteye gitmenin düşüncesi bile ürkütücü ama sonunu öğrenmek için sabırsızlandığım bir hikayeyi dinlemek gibi bir şeydi. Bu uzak düş, anneme 'neden köyde oturuyor, gidip okumalı' diyen Önderlik sayesinde bir ihtimale dönüştü. Bu kez sınırları başkaları değil ben kendim çizmiştim. Şehirlerin benim açımın hep ürkütücü bir yanı olmuştur. Hep aynı sabahlara, seslere yanmamak ve alışkanlıkların yarattığı huzura sığınmak karda donan bir insanın ölüme yattığı o uykuya benzer biraz. Ben de öyleydim. Bir yanım sınırları aşmak diğer yanım o tatlı uykunun kollarına kendimi bırakmak istiyordu. Önderliğin önerisi üzerine, düşüncelerim yanı başımda uykuya teslim olmamı engellemek için beni dürten bir yoldaşın sesi gibiydi. O yoldaş sesine kulak verdim. Neredeyim diye uyandığım geceleri saymazsak alışma süreci çok da uzun sürmedi. Annem beni ziyarete gelirdi ama ben en çok Önderliğin benim aldığımında ezilirdim. Benden ne beklediğini tam olarak bilmesem de beklentilere cevap olamamak düşüncesiyle sınavlara, yaşama hazırlanıyordum. Sanki uzun yıllar bir işaret bekliyordum, çevreme örülen ve kendi etrafıma ördüğüm o tel örgüleri aşmak için. Birinin bana ufuk çizgisini göstermesi gerekiyordu. O işareti alır almaz kaçırdığım zamanı telafi edeceğine koşar adım ilerleyecektim. Öyle de oldu. Önderliğin beni bireysel yaşamımı kurmaya değil kadınların gelecek inşasına hazırladığını anladım. Çalışmalara katılmamı istemişti. Önderliğin temposuna, emeğine denk bir çalışma

yürütebilir miyim kaygısı hep benimle idi. Ama sonradan fark ettim ki aslında ben Önderliğin başından bu yana benim için çizdiği yolda ilerliyordum. Yaptığı, susanı konuşturmak, zayıfı güçlü kılmak, varolanı görünür kılmaktı. Yoksa nasıl tecrübe edinirdim.

Sürükleyen bir akışta Önderlikle yürümek

Giderek Önderliğin tarzına, yöntemlerine aşına oluyordum. Yaratma, üretme ve öngörüdeki yüksek temposuna yakınlaştığımı hissediyordum. Bu aslında sadece benimle değil, öncülük ettiği halk ile kadınlar ile ilişkisinde işleyen bir diyalektikti. Kendisiyle birlikte tüm sıradanlıkları, alışkanlıkları, korku ve kaygıları sürükleyen bir akışta Önderlikle yürümek.

Bana bu kadar zaman ve emek harcayan Önderliği fiziki olarak görme istemi hızla değişen hayatımın temel amacı haline geldi. Bu ihtimale en yakın kişilerden biri olduğumun farkındaydım. Ama en çok mekanın ve zamanın sınırlarını anlamsızlaştıran Önderliğin sırrına ermek içindi bu. Ayrıcalıklarının farkına varan bir çocuğun karşısındakinin sınırlarını zorlaması gibi şımarık bir istem değildi. Tam tersine bu ihtimale en yakın duran kişi olarak benim yerimde olmak isteyen milyonların istemleri beni eziyordu. Aklıma bunlar geldikçe suçluluk duygusu baskın geliyordu.

Nihayet görüş zamanı gelmişti

Annemin rahatsızlığının artması ve İmralı adasına gidip bir yakının ona refakat etmesi gerektiğinde nihayet istemlerime yakınlaştım. Kafamda cevaplanması gereken onca soruyla birlikte annemle İstanbul'a doğru ilk yolculuğumuzu gerçekleştirdik. Sabah erken ulaştığımız Gemlik Jandarma Komutanlığı'nda artık zamanın başka bir boyutuna taşınmıştık. Önce benim görüşe gidemeyeceğime dair engeller çıkarıldı. Uzun tartışmalardan sonra nihayet bizi İmralı'ya götürecek olan 300 kişilik eski bir yolcu gemisine bindik. Ayağım yerden kesildiği anda hayallerim ve gerçeğin sınırının bu denli yakınlaştığını fark ettim. Yolculuğun başından itibaren adaya gitmek üzere yola çıkan bizleri caydırmak için kurgulanan her şey devreye girdi. İstanbul'dan yola çıkılsa çok rahat ulaşılacak adaya Bursa'dan üç saatlik bir yolla, kavis çizerek ilerliyorduk. Ve gemi zaman durmuş kadar ağır ilerliyordu. Elimizde kalem dahil her şey alındığından oyalanacak bir şey yoktu. Rehberlik edeceğine geminin önüne düşmüşlerdi. Adaya yaklaştıkça yunuslar gemiden uzaklaştı. Adanın altı denizaltılarla korunduğu için bir tehlike sezmişlerdi sanki. Doğa kendi savunma mekanizmalarını kimseye bırakmıyordu sonuçta.

Adaya giden herkes izolasyon sistemine tabiydi

Adaya ayak bastığımızda artık öğle saatleriydi ve sanki başka bir dünyaya adım atmıştık. Peşimize taktıkları ve askeri düzen içinde bize eşlik eden askerlerin yarattığı psikolojik baskı. Kalem de dahil üzerimizdeki her şeyi almaları. Orada görevli herkesin özenle seçtiği o kadar belli idi ki. Görüşme yapacağımız mekana ulaşana kadar her 3 dakikada bir yapılan rutin ve sıkı kontroller. Üzerimiz her kontrol noktasında defalarca aranmasına rağmen aynı yıldırma ve bezdirme politikası sürüyordu. Her şey her türlü insani haklardan mahrumiyetin bir ifadesiydi. Ahlaki boyutlara sığmayan yaklaşımlar. Annem yürüyememesine rağmen O'nu zorla ayağa kaldırıp o cihazlardan yürüttüler. Değneğine tutunmasına bile izin vermediler. Öfkemi dışı vuram, ulaşmama çok az kalan Önderliği göremeyeceğime neden olabiliirdi. İşte benim için dünyanın en değerli şeyi olan bu görüşmeden dolayı tüm insanlık dışı muamelelerini sineye çekmek, sessiz kalmak zorunda kaldım.

Aile görüşmeleri bir saattir. İsterse on kişi gidilebile bu süre görüşmeciler arasında pay ediliyordu. Görüşmeye giden herkes birbirini göremeyecek, konuşamayacak biçimde ayrı odalarda bekletiliyordu. Adaya giren herkes izolasyonu tüm çıplaklığıyla her türlü hücrelerine kadar hissediyordu.

Bir an kadar kısa, bir asır kadar uzundu o yolculuk

Nihayet sıra bana geldiğinde şifreli çelik kapılardan ve askerlerin eşliğinde bir salona götürüldüm. Önderlik benden önce getirilmişti ve kapı açıldığında beni ayakta beklediğini gördüm. Oda masalarla ikiye bölünmüştü. Bir asker Önderliğin, biri de benim arkamda bekletiliyordu. Yaşadığım onca gerginlik ve heyecanı Önderliğin gülyüzü ve rahatlığı alıp götürdü. Etrafımızda kimse yokmuş gibi konuşuyordum, ikide bir saatine bakarak 'zamanı iyi değerlendirilmem gerekiyor' demişti. Anlattıklarının hiçbirini bireysel değildi. Bana en çok kadının özgürlük mücadelesinin neden olması gerektiğini ve benim bu mücadelede neden yer almam gerektiğini anlattı. Kendi yaşamından örnekler verecek anlatıyordu.

O görüşmeden sonra hayatımdaki en zorlu dönemeci aşmıştım. Önüme uzun ve zorlu bir yolculuk vardı. Böyle derin bir izolasyon içinde benim önüme uzun vadeli çözümler ve programlar koyabilmiş demek. 'İğne ile kuyu kazmak' çabasıydı bu. Bu koşulları görünce O'na bir kez daha minnet duydum. Benim gibi onbinlerce kadına aştırdığı sınırları düşündüm. Bir an kadar kısa ve bir asır kadar uzun süren o yolculuktan sonra sınırlar, tel örgüler, kaygılar hatta korkular artık aşılabilirli.

İnsanın yaşamının gayesi de bu değil mi. Sınırları aşmak, kendini aşmak...